

РЕШЕНИЕ

№ 6497

гр. София, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Ева Пелова**

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5067** по описа за **2022** година докладвано от съдия Ева Пелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на Столична община, чрез процесуалния си представител юрк. Ц., срещу решение № 400/03.02.2022 г., постановено по НАХД № 10165/2021г., по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 22-ри състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 319942/26.09.2017 г., издадено от зам.кмет на Столична община /СО/, с което на Х. Б. Б., на основание чл.35, ал.7, т.1 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община /Наредбата/, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева, за apis://base=narh&doccode=40426&topar=art221_al2&type=201/нарушение по чл. 18, т.1, б.“а“, б.“б“ и б.“в“ и чл.35, ал.1, вр.чл.34, ал.3 от Наредбата.

В касационната жалбата се развиват оплаквания за необоснованост на обжалвания съдебен акт, поради допуснати съществени процесуални нарушения и такива на материалния закон, тъй като необосновано СРС е посочил в мотивите си, че процесното нарушение следва да бъде подведено като такова по чл.36, ал.3 от Закона за автомобилните превози, съответно санкционирано по реда на чл.91 от същия закон, доколкото регулиране превоза на пътници в обществения градски транспорт на

територията на СО се осъществява при спазване разпоредбите на Наредбата. В съдебно заседание касатора, чрез юрк. Ц. поддържа касационната жалба на посочените в нея основания. Прави се искане постановеното от СРС решение да бъде отменено.

Ответникът по касация – Х. Б. Б. изпраща процесуален представител, който моли решението на СРС да бъде оставено в сила, доколкото правилно е прието, че неправилно е приложен материалния закон и са допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила, каквито съображения са развити и в депозирания отговор по касационната жалба.

Представителя на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е основателна, моли да бъде уважена.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 от АПК, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, Х.-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните, обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Съдът, като извърши служебна проверка, по реда на чл.218, ал.2 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, постановено по отношение на акт, подлежащ на съдебен контрол, от компетентен съд, в рамките на правомощията му, в съответствие с приложимите материално-правни норми. Не е налице съществено нарушение на процесуалните правила.

На основание чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема изцяло правилно установена от въззивния съд фактическа обстановка, както следва:

На 04.09.2017 г., в 15,10 часа, Хр.Б. пътувал в автобус 306 /инв.№3119/, в [населено място]. След спирка [улица], с посока Централна гара, район „П.“, св. Ц. на длъжност „контрольор по редовността на пътниците“ към „ЦГМ“ ЕАД извършил проверка на редовността на пътниците. По време на проверката констатирал, че Хр. Б. пътува без редовен превозен документ. Било предложено на Хр. Б. да закупи карта за еднократно пътуване на нередовен пътник, което същият отказал. За така установеното нарушение по чл. 18, т.1, б.“а“, б.“б“ и б.“в“ и чл.35, ал.1, вр.чл.34, ал.3 от Наредбата, св. Ц. съставил акт за установяване на административно нарушение на жалбоподателя, който го подписал без да прави възражения. На базата на така съставения акт, на 26.09.2017год. е издадено атакуваното постановление от зам.кмет на Столична община.

Съобразно чл.220 от АПК касационната инстанция възприема установена от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства. При вярно установена фактическа обстановка, контролирания съд е направил верни правни изводи. Касационната инстанция споделя правните съображения, изложени в обжалваното решение, което намира за правилно и законосъобразно. Първоинстанционния съд не е допуснал твърдяните от касатора процесуални нарушения, тъй като е обсъдил в цялост доказателствата по делото и правилно е приложил материалния закон.

При субсидиарното прилагане на НПК, контролирания съд, е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, по който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото, при съблюдаване на процесуалните правила относно събирането, проверката и анализа на доказателствената съвкупност и не е допуснал процесуални нарушения.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, намира, че обжалваното решение, е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

В случая е налице противоречие с нормативен акт от по-висока степен, а именно чл.101 от ЗАвтП, като последната норма урежда същите по вид обществени отношения и предвижда, че пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, който пътува без билет или друг документ се наказва с глоба от 10 лв. - за превоз в населени места. Съдът намира, че настоящият случай попада в приложното поле на ЗАвтП /в редакцията му към процесната дата/, доколкото съгласно чл.1, т.1 от ЗАвтП същият урежда обществените вътрешни и международни превози на пътници и товари с автомобили, извършвани от български или чуждестранни превозвачи. Разпоредбата на чл.101 от ЗАвтП не е бланкетна и не подлежи на попълване с друг нормативен акт, поради което е недопустимо обществени отношения, изчерпателно уредени със закон да се преуреждат с подзаконов нормативен акт, който освен това предвижда и по-висок размер на наказание. В този смисъл на основание чл.15, ал.3 от ЗНА следва да се приложи ЗАвтП, а не Наредбата, като противоречаща на нормативен акт с по-висока степен.

Отделно от това основателни са възраженията в отговора на касационната жалба, относно допуснатите съществени процесуални нарушения. Налице е нарушение на разпоредбата на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, тъй като административното нарушение е квалифицирано неправилно. Видно обстоятелствената част на НП, деянието е подведено като такова по чл.18, т.1, б.“а“, б.“б“ и б.“в“ от Наредбата. Въпросната разпоредба касае три отделни задължения на пътниците в средствата за обществен градски транспорт на територията на Столична община. Подвеждане на нарушението като такова и по трите хипотези на чл.18, т.1 от Наредбата обуславя съществено противоречие в обжалваното НП, доколкото, както беше посочено по-горе, се касае до три отделни задължения на пътниците в средствата от обществения градски транспорт. Предвид това остава неясна волята на административнонаказващия орган за какво точно от изброените в чл.18, т.1, б.“а“, б.“б“ и б.“в“ от Наредбата нарушения, е ангажирана отговорността на жалбоподателя. На следващо място ответника по касация Хр. Б. е съдействал на контролните органи, като им е представил личната си карта за съставяне на АУАН, поради което и последния не е извършил вмененото му нарушение по чл.18, т.1, б.“в“ от Наредбата. Следвало е административнонаказващия орган да определи за всяко едно от констатираните нарушения на Наредбата отделно наказание, съгласно разпоредбата на чл.18 от ЗАНН, доколкото те са различни от обективна страна. Допуснатите процесуални нарушения още при започване на административнонаказателното производство по реда на чл.36, ал.1 от ЗАНН,

посредством съставяне на АУАН водят до невъзможност жалбоподателя да разбере фактическите и правни рамки на повдигнатото му административнонаказателно обвинение. Съдържанието на АУАН е пренесен в обжалваното НП, като е посочено, че жалбоподателя пътува без редовен превозен документ и отказва да закупи карта за еднократно пътуване, с което е нарушена разпоредбата на чл.18, т.1 б. „а“, б. „б“, б. „в“ и чл.35, ал.1, вр.чл.34, ал.3 от Наредбата, отново без да бъде конкретизирано кое от трите задължения е нарушил жалбоподателя и без да е спазен принципа, че за всяко нарушение се налага отделно административно наказание. Допуснатото съществено нарушение на процесуалните правила при провеждане на административнонаказателното производство, касаещи пълно и ясно описание на фактите и обстоятелствата при извършването на нарушението, неточната правна квалификация на нарушението и вида на наложеното административно наказание съществено ограничават правото на защита на жалбоподателя да разбере фактическите и правни рамки на вмененото му административно обвинение, респ. да организира адекватно своята защита.

На последно място в конкретната хипотеза, административнонаказващия орган, е повдигнал срещу Хр. Б. обвинение, за извършено на 04.09.2017г. нарушение по чл. чл.18, т.1 б. „а“, б. „б“, б. „в“ от Наредбата. Съгласно разпоредбата на чл.11 от ЗАНН по въпросите за обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на Общата част на Наказателния кодекс. В случая, за административното нарушение, се предвижда и административнонаказващия орган е наложил наказание „глоба“. В съответствие с разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5 от НК наказателното преследване се изключва по давност, ако са изтекли три години от извършването му, тоест към 04.09.2020г. е изтекла общата погасителна давност за преследване на процесното административно нарушение. Съобразявайки се с нормата на чл.81, ал.3, вр.чл.80, ал.1, т. 5 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността административнонаказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл.80, ал.1, т.5 от НК. Следователно абсолютната погасителна давност за преследване на процесното нарушение е изтекла на 04.03.2022г.

Изводите на предходната инстанция се споделят изцяло от настоящия съдебен състав на Административен съд София – град. При субсидиарното действие на НПК, СРС е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело. Поради това и като взе предвид, че при цялостната служебна проверка на постановеното от СРС решение, съдът не констатира необоснованост, непълнота на доказателствата или съществени нарушения на процесуалните правила, налагащи отмяна на решението, настоящата съдебна инстанция намери, че същото следва да бъде оставено в сила.

Разноски по делото не са претендирани, поради което такива не следва да бъдат присъждани в полза на ответника по касация.

Така мотивиран и на основание чл. 221от АПК, Административен съд София – град, X.-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 400/03.02.2022 г., постановено по НАХД №

10165/2021г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-ри състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.